

1) Ὁ μὴ τακείς, ὁ μὴ διαλυθεὶς κοιν. καὶ Καπτ. (Ποντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.): Ἀλειωτο βούτυρο - κερὶ - γγί κττ. Ἀλειωτὴ ζάχαρι. Ἀλειωτὰ χιόνια κοιν. β) Ὁ μὴ διαλυθεὶς διὰ τῆς σήψεως, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.): Νεκρὸς - πεθαμένος ἄλειωτος κοιν. || Φρ. Ἀλειωτος ὁ ἀπομείνης! (ἀρά. Θεωρεῖται μέγα κλονὶ νὰ μείνη ὁ νεκρὸς ἄλειωτος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ὁμόδειξιν ὅτι ἐν τῷ βίῳ του ὑπῆρξε πολὺ ἁμαρτωλὸς ἢ ὅτι ὑπέπεσεν εἰς ἀφορισμὸν ἐκκλησιαστικόν) πολλαχ. Ἀλειωτος νὰ βγῇ! Πελοπν. (Λακων.) Ἀλειουντους νὰ γέῃ! Ἀτωλ. Ἀλειουτε ν' ἀραμᾶρε! (νὰ μείνης!) Τσακων. Συνών. ἀκατάλυτος 2, ἀκέραιος 1 γ, ἀδέξις (II) 1. 2) Ὁ μὴ ἀποτριβόμενος, ὁ μὴ φθειρόμενος, ὁ πολὺ στερεὸς, ἀφθαρτος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων, οἰκιακῶν πραγμάτων ἐξ ὑφάσματος κατασκευαζομένων κττ. κοιν.: Ἀλειωτο ροῦχο - σετόνι - τραπεζομάντηλο κττ. Ἀλειωτὰ παπούτσια. Ἀλειωτὴ κουβέρτα. Συνών. ἀγραντός 2, ἀήττητος, ἀκατάλυτος 1.

ἀλεκατέα ἢ, Κάρπ. ἀλακατέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεκατέη.

Ἀλεκατέη, ὁ ἰδ.

ἀλεκατή ἢ, ἡλακάτη Ἀντικύθ. Δαρδαν. Κρήτ. ἡλακάτα Καπτ. (Ἀραβάν.) ἀλακάτη Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Ρόδ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἀλακάτ' Ἰμβρ. Λέσβ. ἀλακάη Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀλεκατή σύνθη. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλεκατ' Δαρδαν. (Ὀφρύν.) Θράκ. (Καλαμ. Περίστα.) κ. ἀ. ἀλικάτ' Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Πάγγ. Σισάν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἀλικάτ' Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀλεκαίκη Τσακων. ἀλεκατὴν Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀλεκατ' Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀλεκατὴ Ἰκαρ. Κῶς Σύρ. (Ἐρμούπ.) ἡλεκατὴ Εὐβ. (Κάρυστ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Λευκ. Μέγαρ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. ἡλακάτη Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἡλακάτη. Τὸ ἀρκτικὸν α δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἐξ ἀφομ. πρὸς τὸ ἐπόμενον. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,233. Ἡ τροπὴ εἶναι πολὺ παλαιά, διότι ἤδη παρ' Ἡσυχ. εὐρηται ὁ τύπ. ἡλεκατέη, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ὁποίου συνετελέσθη ἡ ἀφομ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Τὸ ἡλεκατέη καὶ παρὰ Μεουρσ. Διὰ τὸ θ τοῦ τύπ. ἀλεκαθάθη πβ. τὸ παρὰ Δουκ. ἀλεκαθήη.

1) Ὁργανον τῆς ταλασιουργίας ἐκ κορμοῦ καλάμου ἢ ἐκ διχαλωτῆς ράβδου, περὶ τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας περιτυλίσσεται τὸ πρὸς νῆσιν μαλλίον ἢ τὸ λίνον ἢ ὁ βάμβαξ ἢ ἡ μέταξα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλίν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Κοντοφ.) Καπτ. (Ἀραβάν.): Τόμον θέλωμε ν' ἀνέσωμε, παίρνομε νὰ σκαμίγια, τὴ βαίνομε ὅς τὴ ἡλεκατὴ τὸ ἀνέθομε, ὅπως ἀνέθομε τσαὶ τὸ μαλλὶ Μέγαρ. || Φρ. Μὴ παίρῃς ὅς τ'ν ἀλικάτ' σ' (μὲ παίρνεις εἰς τὴν ἡλακάτην σου, ἥτοι μὲ σκώπτεις. Πιθανὸν ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ αἱ γυναῖκες ματαιοσχολοῦσαι εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκώπτουν. Συνών. φρ. παίρνω ὅς τὸ μεζέ- ὅς τὸ ψιλὸ) Λέσβ. Τὸν πῆρι ὅς τ'ν ἀλικάτ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κυδων. Μάδυτ. Μ' εἰς ἢ κόσμους κλούτ' τσαὶ ἀλικάτ' (μὲ σκώπτει) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κάτσε κόλον, κάμ' ἀρδάχτιν, | κάμε ρόκκαν κι ἀλακάτη, νὰ φορῇς καὶ πάντα νὰ ᾄχης

Χίος. Συνών. ἀλεκατέα, ἀλεκατέι 1, ρόκκα. β) Συνεκδ. ἢ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ἡλακάτης τολύπη μαλλίου, βάμβακος κττ. Κύθηρ. κ. ἀ. — ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 172,55: Παροιμ.

Νέθε νέθε, ρόκκα μου, | κατέβα ἀλεκατὴ μου

(ἐπὶ ὀκνηροῦ εἰς ἐργασίας προφασιζομένου) ἸΒενιζέλ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀλεκατισεῖς. 2) Ἀτρακτος Πελοπν. Συνών. ἀλεκατέι 2. 3) Θάμνος τις, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ὁ μεταξοσκώληξ κατασκευάζει τὸ βομβύκιον τοῦ Χίος. Συνών. ἀλεκατέι 5.

ἀλεκατέι τό, Ἀνδρ. Χίος κ. ἀ. ἀλακατέιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἡλακατέιν Πόντ. (Κερασ.) ἡλακατέιν Πόντ. (Κερασ.) ἡλακατ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἡλεκατέιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἡλακατέιον, παρ' ὁ καὶ ἀλακατέιον. Πβ. Λέοντ. Τακτ. (ἐκδ. Migne 107,720) «μαγγανικά ἀλακατία». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλεκατέη 1, ὁ ἰδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Χίος. 2) Ἀτρακτος Πόντ. (Κοτύωρ.): Τυλίξω τὸ ράμμα ὅς σὸ ἡλακατ' Κοτύωρ. Συνών. ἀλεκατέη 2. Πβ. ἀδραχτολέκατο. 3) Μικρὰ σανίς, περὶ τὴν ὁποίαν ὡς περὶ ἡλακατέην περιελίσσουν οἱ ἄλιες τὴν ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου ὀρμιάν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) 4) Ὑδραυλικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων, μάγγανον Κύπρ.: Φρ. Ἐν καλὸς νὰ γυρίῃ ἀλακατέιν (ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου ἀνευ ἀξίας). || Ἄσμ.

Σὰν τὴν ψιντρήν βασιλιτῆσάν ποῦ ὄσαι ὅς τὸν κατεβάτην, χαρῶ τὴν ποῦ ὄσ' ἐπότηζε νερόν ποῦ τ' ἀλακατέιν

(ψιντρή=λεπτή, κατεβάτης=ὄχετός, δι' οὗ διοχετεύεται τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς δεξαμενῆς εἰς τὸ κῆπον) Κύπρ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλακατῖα καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. 5) Θάμνος τις χρησιμοποιοῦμενος ἐν τῇ σηροτροφίᾳ, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ὁ μεταξοσκώληξ κατασκευάζει τὸ βομβύκιον Ἀνδρ. Χίος κ. ἀ.: Νὰ φέρῃς ἀλεκατῖα ἀπὸ τὸ βομνὸ τσαὶ νὰ τ' ἀλεκατῖσῃς τὰ μαμούνια Ἀνδρ. Συνών. ἀλεκατέη 3. β) Πᾶς ἐν γένει ἄγριος κλάδος Ἀνδρ. Χίος.

ἀλεκατῖάζω ἀμάρτ. ἀλικατῖάζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεκατέη.

Περιελίσσω εἰς τὴν ἡλακάτην πρὸς νῆσιν ἔριον ἢ βάμβακα. Συνών. ἀλεκατῖζω, ἀλεκατῶνω 1.

ἀλεκατῖζω Κρήτ. κ. ἀ. ἀλεκατίσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἡλεκατῖζω Ἰόνιοι Νῆσοι. (Λευκ. κ. ἀ.) ἀλεκατῶ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεκατέη.

Ἀλεκατῖάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀνυφάντρα μῆτε νὰ γνέσῃ ξέρεῖ μῆτε νὰ ἡλεκατῖσῃ Ἰόνιοι Νῆσοι. Ἀλεκατῶ τὴ ρόκκα Σέλιν.

ἀλεκατισεῖς ἢ, Κρήτ. ἀλεκατισεῖ Δ.Κρήτ. ἀλεκατσά Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλεκατίσι < ἀλεκατῖζω κατὰ τὰ εἰς -εῖς δηλωτικὰ ποσοῦ.

Τὸ εἰς τὴν ἡλακάτην περιτυλισσόμενον πρὸς νῆσιν μαλλίον. Πβ. ἀλεκατέη 1 β.

ἀλεκατόλακκος ὁ, ἀμάρτ. ἀλακατόλακκος Κύπρ. ἀνακατόλακκος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεκατέι καὶ λάκκος. Τὸ ἀνακατόλακκος κατ' ἄνομ.

Λάκκος, ἥτοι φρέαρ, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ πρὸς ἀντλησιν ὕδατος ὄργανον. Ἰδ. ἀλεκατέι 4. Συνών. μαγγανοπήγαδο.

